

(Νέα ποιήτρια καὶ ἀπὸ τὰ κύρια συνταχτικὰ μέλη τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ζωή». Ἡ ποίησή της εἶναι ἀπαισιόδοξη, ἀλλὰ λυρική, γεμάτη θηλυκὴν εὐαισθησία).

ΣΤΑΧΤΙΝΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Χιτὲς βράδυ
πήγα κι ἀνακάτεψα τὶς στάχτες
περίεργη νὰ δῶ τί ἔχει μείνει
ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἀξέχαστη ζωὴ μου. Κι ἔτσι
καθὼς ξεφύλλιζα κάποια παλὰ βιβλία
κι ἔβλεπα σκέψεις ἄταχτα στὰ φύλλα σκορπισμένες
—ὄνειρα καὶ ἰδανικὰ τὰ μουχλιασμένα φύλλα—
ὄρθια ἀναπηδήσανε καὶ τὸ χορὸ ἀρχίσαν.
Κι ἦταν οἱ πόθοι μου
τρελλοὶ κι ἀδύναμοι
τῆς ζήσης τὶς παγίδες νὰ ξεφύγουν
κι ἔμειναν τὰ ἰδανικὰ στὰ παρασκήνια
κι ἀπ' τὰ καμμένα κούτσουρα
στάχτινες οἱ ἐλπίδες.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΑΙ'ΑΠΗΣ

Πῶς χάθηκες, ἀγάπη, ἀπ' τὰ χέρια μου,
πῶς ἔφυγες μακριὰ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου,
ποιὸν θὰ προσμένω τώρα πὰ τὰ καλοκαίρια μου,
εὐ ποιὸν ἀπάνω θὰ στηρίζω τὰ ὄνειρά μου;

Θυμᾶμαι ἦταν μιὰ μέρα γεναριάτικη,
ὁ οὐρανὸς ἀγρίευε καὶ μάνιαζε τὸ κύμα,

τὴ μέρα ἐκείνη ἦταν ποῦ σ' ὠδήγησα
στὸ παγωμένο, τὸ κατάλευκό σου μνημα!

Καὶ τώρα τί ἀπόμεινεν, ἀγάπη μου;
ἐρήμωσε τὸ σπίτι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.
«Μὲ τὸ κρασί», μοῦ λέν, «πνίξε τὸν Πόνο σου»...
Δὲν ὠφελεῖ... κι' αὐτὸ νερώθηκε ἀπ' τὸ δάκρυ...

Πῶς χάθηκες, ἀγάπη, ἀπ' τὰ χέρια μου,
πῶς ἔφυγες μακριὰ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου,
ὅε ποιὸν θὰ λέω τώρα πιά τὸν πόνο μου,

MAZY ΣΟΥ, ΑΓΑΠΗ...

Εἶναι νύχτα αἰώνων ὁ φόβος κι ἡ λύπη
μιὰ—ἡ μόνη—διέξοδος πάθους ποῦ καίγεται.
Πρέπει νὰ μιλήσουν οἱ Ἄγγελοι πρὶν διαβοῦμε
τὴν Πύλη ποῦ τελειώνεται στὴν ἀνωσυμία
τοῦ Θανάτου, πρέπει φῶς νὰ ξαναγίνει. Γιὰ τοῦτο
μαζύ σου καὶ φεύγω, Ἀγάπη. Ὁνειρό μου
νὰ γυρίσουμε πάλι στοὺς ἄλλους—περιστέρια
ἐνὸς κόσμου καινούργιου ἀπὸ ἐλπίδες ὠριμασμένες.
Τὰ βουνά, τόπους ἔρημους, βάλτους κι ἀκρογιαλίες
πάλι ἄς διαβοῦμε τὸ νέο λουλούδι χαρίζοντας.
Κι ἂν ἡ ζωὴ μᾶς νικήσει καὶ πέσουμε, ὡς τόσο
θάχει κάτι μείνει ἀπὸ μᾶς
πρὶν ἐκείνη τις φωνές μας σκεπάσει:
Ἡ ψυχὴ μας θάχει κερδηθεῖ ἀπὸ κάποιο θνητόν,
ἵκανὸ τὴν κατήχηση νὰ συνεχίσει...
ὅε ποιὸν ἀπάνω θὰ στηρίζω τ' ὄνειρό μου;

ΖΩΗ, Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ...

Σ' εὐχαριστῶ, ζωή, γιὰ ὅ,τι μοῦδωδες,
σ' εὐχαριστῶ γιὰ κάθε ἐμπειρία,
πικρὴ γλυκειά, δὲν ἔχει σημασία.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ γέλια καὶ γιὰ δάκρυα,
σ' εὐχαριστῶ γιὰ λύπες καὶ χαρές.
Δίχως αὐτὰ δὲν θάμουν τώρα ἄξια
νὰ δίνω στὰ ἐγγόνια μου εὐχές.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν μεγάλην ἢ μικρὴν ἀπόλαψη,
σ' εὐχαριστῶ γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ ἓνα λεπτό,
τὰ ἄσπρα μου μαλλιά γι' αὐτὸ τρανὴ ἀπόδειξη·
ὅ,τι κι ἂν μοῦδωδες, ζωή, σ' εὐχαριστῶ!...